

РЕШЕНИЕ

№ 3828

гр. София, 11.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Красимира Проданова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2674** по описа за **2021** година докладвано от съдия Весела Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение (без номер) от 05.11.2020 г. по НАХД № 16134/ 2019 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 22 състав е потвърден Електронен фиш (ЕФ) за налагане на глоба за нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система серия К № 2865612, издаден от СДВР, с който на П. М. В. на основание чл. 189, ал. 4, във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лв., за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 АПК вр.чл.63, ал.1 ЗАНН решението е обжалвано от П. М. В. с искане да бъде отменено, като бъде отменен и ЕФ № 2865612 на СДВР. Релевираните с жалбата касационни основания са за нарушение на закона и съществени нарушения на процесуалните правила - чл.348, ал.1, т.1 - 3 НПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът, редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XVII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

За да потвърди ЕФ, въззивният съд, след обсъждане на събраните доказателства, е приел за установено, че на 08.07.2019 г., в 10:25 часа в [населено място], [улица]срещу магазин „Х.“, с посока на движение от „Околовръстен път“ към [улица]се движел лек автомобил марка „Рено М. Сценик“ с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на П. М. В., със скорост 89 км/час, при ограничение на скоростта 50 км/час въведено с пътен знак В26. Скоростта, с която се движел автомобилът, била засечена с техническо средство АТСС TFR1-М 506. За така констатираното нарушение на П. М. В. бил издаден електронен фиш серия К № 2865612 по образец, утвърден от министъра на вътрешните работи.

Въз основа на установеното от фактическа страна съдът е обосновал и правните си изводи, че оспореният електронен фиш притежава задължителните реквизити по чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Въз основа на събраните и ценени доказателства по делото съдът е приел, че П. М. В. е осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС.

Решението е законосъобразно.

Правилно първоинстанционният съд, въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че касаторът е нарушил чл.21, ал.1 от ЗДвП. П. М. В., като участник в движението, не се е съобразила с въведеното с пътен знак В26 ограничение на скоростта от 50 км/ч. По аргумент от чл.21, ал.1 ЗДвП в населено място ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл.21, ал.2 ЗДвП. В разглеждания случай скоростта на автомобила от 89 км/ч е установена в пътен участък, където максимално допустимата скорост, сигнализирана с пътен знак В26 е 50 км/ч. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, като приложените снимки, съгласно чл.189, ал.15 ЗДвП са годни веществени доказателства.

Обжалваният електронен фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационният номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане. В случая разпоредбата на чл. 54 ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при

нарушения, установени и заснети с техническо средство, в отсъствието на контролен орган. Макар и нормата на чл. 189, ал. 11 ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им /предвид реквизитите, установени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП/, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Ето защо сроковете по чл. 34 ЗАНН в конкретната хипотеза са неприложими. Те регламентират сроковете за съставяне на АУАН и за издаване на наказателно постановление, а електронният фиш не е нито едното, нито другото. Законовата препратка на чл. 189, ал. 14 ЗДвП към разпоредбите на ЗАНН е приложима единствено за неуредените в ЗДвП случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и по изпълнението на наложените наказания. Електронните фишове и съкратената процедура, по която същите се издават, остават извън обхвата на препращащата норма.

В обхвата на проверката по чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1–3 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XVII –ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение (без номер) от 05.11.2020 г. по НАХД № 16134/ 2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 22 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.